

Øre at forelægge det høie Thing, er derfor den, at de ældre hemmende Bestemmelser vedrørende Underklassernes Formuesraadighed indskrænktes til kun at omfatte Gjenstande, som ere nødvendige for den militære Tjeneste, og som de Paagældende efter Omstændighederne endog faae godtgjorte af Staten, men der er tillige som Følge heraf foretaget en anden Forandring, nemlig den, at der er viist Hærens ældre, faste Underofficerer den Lillid, at man har sagt, at for dem er et saadant Vaand fuldstændig unødvendigt. Lovforslaget indskrænker sig ogsaa i den Henseende til kun at opføre Straffebestemmelser for Handler med militære Gjenstande for Korporaler, Underkorporaler og Menige, altsaa for dem, som ikke ere knyttede fast til Hærens Tjeneste, og for dem, som ofte kun indkalbes til en kortvarig Tjenestegjøren, med Hensyn til hvilke det jo maa siges, at dersom de overtraadte disse Bestemmelser, og man ikke havde sikrere Midler derimod, saa vilde man udsætte sig for, at ogsaa Statskassen kunde komme til at lide Tab derved. Lovforslaget indeholder desuden en anden Paragraf, nemlig § 2, som indeholder et Forbud imod at anvende Gjalbsarrest og foretage Eksekution eller Arrest i Lønningerne eller Udruftningsgjenstandene hos Underklasserne. Denne Bestemmelse er ikke noget Nyt; den er overensstemmende med den nuværende Praxis; men naar man, saaledes som Lovforslagets § 1 tilfigter, hører de ældre Bestemmelser, vilde det være nødvendigt for at bevare denne sidste Sikkerhed da at foreslaa en særlig Bestemmelse derom indsat i den nye Lov. Med disse Bemærkninger tillader jeg mig at anbefale dette Lovforslag til det høie Things Velvillie.

Formanden: Exemplarer af det forelagte Lovforslag vilde blive omdelte. Da jeg ser, den ærede Justitsminister ikke er tilstede, vil jeg oppebie hans Ankomst et Dieblif.

Da Justitsministeren efter et kort Ophold var kommen tilstede, gik man til den næste Sag paa Dagsordenen, som var:

Justitsministeren forelægger: Forslag til Lov om Forbud mod visse Lændstikker m. m.

Justitsministeren: Jeg har herved den Øre efter allerhøieste Bemyndigelse at forelægge Forslag til Lov om Forbud mod visse Lændstikker m. m. Det er de almindelig forekommende Fosforsvoolstikker, mod hvilke det paa-tenkte Forbud skulde nedlægges, et Forbud, der er begrundet i de store Ulemper og den Fare i forskellige Retninger, som have viist sig at være forbundne med den store Udbredelse af de omtalte Lændstikker. Det vil rimeligvis ikke være ubekendt for nogen af de Tilstedeværende, at en forholdsvis betydelig Del af de Udebrande, som have

øbelagt store Værdier her i Landet i de sidste Aar, skyldes Svoolstikker, dels den forfællige Brug af disse Svoolstikker til at stifte Ulykker, og dels den mere eller mindre utilregnelige Benyttelse af dem; jeg kan sige til, at det har viist sig, at de Udebrande, der maa henføres til Svoolstikker, ere tagne til i de senere Aar i stedse stigende Omfang. Det kan derfor ikke forundre, at der oftere til Justitsministeriet er kommet Henvendelser om at foranledige en Forandring i disse Forhold, navnlig fra Bestyrkerne for de forskellige Brandforsikringsinstitutter her i Landet. Justitsministeriet har jo ingenlunde været blind for de fremhævede Ulemper; men paa den anden Side maa det vel erkjendes for naturligt, at Ministeriet ikke let er skredet til at træffe saadanne Foranstaltninger som et Forbud, naar man ser hen til ikke blot den overordentlig store Udbredelse, de almindelige Svoolstikker have her i Landet, men ogsaa til den utvilsomme Nytte, de gjøre. Forholdet har imidlertid forandret sig væsentlig i een Retning, den nemlig, at det er lykkes i Løbet af den sidste Tid at tilveiebringe et Lændmateriale, som maa siges fuldstændigt at kunne staa ved Siden af de almindelige Fosforsvoolstikker, og hvis større Dyrlighed er af en overordentlig forsvindende Betydning ligeoverfor de forholdsvis meget betydelige Interesser, hvorom her er Tale; thi det er nemlig ikke blot Hensynet til Brandfare, som har været bestemmende for Ministeriet. Jeg vil endogsaa sige, at det, som har været afgjørende for Justitsministeren til at fremkomme med et Lovforslag som det nærværende, netop ikke er Hensynet til de Ulykker, som Svoolstikker foranledige, for saa vidt de give let Afgang til Anstiftelse af Udebrande; men det er de Fare for Liv og Helbred, som ere forbundne med Fabricationen af Fosforsvoolstikker, og det er den lette Afgang og store Fristelse til at begaa Forbrudelser; som disse Svoolstikker have viist at føre med sig. I første Henseende skal jeg gjøre opmærksom paa, at det har viist sig, at der gjentagende Gange i Løbet af de sidste Aar har været Fosfornarkoser eller Fosforforgiftelser tilstede paa Fabrikker, som give sig af med Tilvirkningen af de omtalte Svoolstikker. Det gælder navnlig om de største Fabrikker, der beskæftige sig med Tilvirkningen af disse Fosforsvoolstikker. Det er ingenlunde et ubetydeligt Antal Tilfælde, her er Spørgsmaal om, og det har viist sig, at af de angrebne Personer er en Del døde, og en Del have kun forladt Hospitalet i en sørgelig lemlæst Tilstand.

Det har fremdeles viist sig, at de Midler, man har forsøgt at bringe i Anvendelse for at forebygge saadanne Forgiftningstilfælde, ikke ere istand til at fyldestgjøre Hensigten derved. Jeg skal i Forbindelse hermed tilføie, at den polytekniske Læreamstalt, fra hvilket Justitsministeriet har indhentet Erklæring, har udtalt den Formening, at man, i Stedet for at skride til Forbud mod Fos-